

kakor tudi skladbe same povečini prenesene iz psihe odraslega človeka v otroka, ki je pripravljen akceptirati vse.

O mlajši generaciji in nje delovanju na polju slovenskega samospēva ne bom govoril podrobneje, ker sem preveč zraven udeležen sam. Omenim naj le, da gre L. M. Škerjanc deloma po potih, ki jih je hodil Lajovic, da pa ima še večjo skupnost s francoskimi impresionisti, ki mu, kakor je videti, nočejo iz glave. Janko Ravnik se skuša izražati po svoje in se mu mestoma to posreči, vendar so cele skladbe le poredkoma izraz njegove osebnosti. — Oba očitvidno še preveč mislita na instrument.

JUTRO.

Ksaver Meško.

Jutro je. Življenje se budi zunaj.

A jaz ležim na bolniški postelji in moje nezmožno, od bolečin vse prepečeno in izsušeno telo ne ve nič o novem življenju.

Jutro je. Težka je bila noč in vendar brž lažja mojemu srcu ko to krasno jutro s svojim z novo silo se budečim, v kipečem zdravju dihajočim življenjem.

Zakaj moje življenje umira.

Toda tudi moje življenje je imelo rosno mlado jutro in svoj veliki dan, dela in truda poln.

Delavec sem bil, težak, pri delu od zore do mraka vse dni življenja.

Dela mojega so se veselili drugi.

Orač sem bil, src orač, in sejalec, ki sem sejal ves dan.

Mojega truda sad so uživali drugi; jaz sem imel le delo.

Vrtnar sem bil, goječ obilo cvetja.

Trgali so ga drugi. »Hvala ti!« je rekel malokdo.

Iskavec sem bil. Iskal sem roko, ki bi jo mogel stisniti zaupno in prijateljsko; iskal srce, ki bi mu mogel povedati lepo in toplo besedo in bi mi odgovorilo z lepo in toplo besedo.

Iskal sem zaman.

Potapljač sem bil, ki sem se potapljal v src globočine, biserov iščoč.

Našel sem jih malo.

Zdaj sem izmučen od dela, od prevar in trpljenja.

Jutro je — a malo, in prišel bo večer.

In mojega življenja solnce bo zašlo kmalu, smrtne sence se bodo zgrnile čezme.

In vendar — ali ne bo ta večer meni le — novo jutro?